

építsenek, s nem **elvették**. Sajnálom, hogy nyelvi akadályok miatt nem ismerhetik meg az igazságot, a valóságot. Az hogy erre, a hazáját elhagyni kényszerült örményre úgy nézek, mint bitorlóra - az bizony a közvetítő A.A. és tettestársai felelőssége, és mindazoké, akik hallgatnak. Sajnos, ezek után ők fekete bárányok lettek, talán saját akaratuk ellenére. Talán. De az biztos, hogy a Czetz-rokontól, a hetven feletti Betegh Kamilltól megvédték a múzeumot.

Nem vádolok, csak elgondolkodom.

Balogh Jenő

*****

Színek, vélemények, pillanatok

A magyarörmény nemzetközi kulturális napok egyik leggazdagabb művészi eseménye volt a Budai Fonó Zeneházban tartott emlékműsor *1849 október 6. Arad* címen (erről a lap más helyén olvashatnak). Az utána következő, állófogadás-jellegű vacsorán néhány résztvevőnek egyetlen, rövid kérdést tettünk fel: - Hogy érzi magát a két fárasztó nap után?

ifj. Kabai Ferenc református lelkész, Szamosújvárról:

Jól éreztem magam. Az, amit az erdélyi és magyarországi magyarörmények csinálnak, az jó - intellektuálisabb is egy ilyen rendezvény, az elhangzó előadások és a bemutatott műsorok, mint amit általában tapasztalunk.

Fancsali János zenetörténész, a Budaörsi Örmény Kisebbségi Önkormányzat elnöke:

Remek és hasznos volt a konferencia - sikerültnek vélem, mert a táguló érdeklődési kör is minősíti ezt a munkát.

Kalamár György színművész, Sepsiszentgyörgyről: Számomra a legfontosabb a haza, a hit, a család - Issekutz Sarolta és az EÖGYKE számomra a családot képviseli bizonyos értelemben, fontos lett. És az is lényeges, hogy én magam úgy érzem, itt engem is családtagnak tartanak.

Bálintné Kovács Júlia, a kolozsvári Arménia Örménymagyar Baráti Társaság megbízott elnöke:

Elégedett vagyok és erdélyiségünkre büszke. Gyergyószentmiklóstól Brassóig jelenlévő közösségeink magas színvonalat nyújtottak (előadásokat, hozzászólásokat, művészi fellépéseket).

(A mindig kedves és lendületes Julikát vasárnap is megkérdeztük, miután túl voltunk a misén s a mise körül és utána történt dolgokon):

Először riadt és keserű voltam. Hiszen örültem a biztonsági örök jelenlétének, mert volt már ott bizonyos emberekkel kapcsolatban csúnya tapasztalatom...

Ez a botrány olyan, mint a tyúkszem, amely régóta fáj, hiába próbáljuk titkolni, egyszer csak begyullad. Talán az Egyház felébred végre, hogy tenni, lépni, védeni kell, mert örménymagyar őseink mindezt látva most forognak a sírjukban...

ifj. Zakariás Péter Csíkszépvizről: Nagyon jól érzem magam - feltöltődtem, tanultam, láttam, hogyan lehet s kell efféle műsorokat, rendezvényeket szervezni, bonyolítani - hogy otthon tudjam kivitelezni - ha mintának tekintem ezt a két napot - mert amúgy, nem nagyon van, kitől tanulunk.

(Ugyanez a kérdés vasárnap, a búcsúvacsora közben, s a válasza):

Egy világ omlott össze bennem.

Ajtony Gábor gyógyszerész, a Csíkkörzeti Szentháromság Alapítvány elnöke Csíkszeredából: Elragadtatással tapasztaltam a jó szervezést és azt a gondosságot, amivel az erdélyi vendégeket körülvették, ezt az odaadást... De nagy fájdalom ül a lelkemben az Orlay-utcai templom, a hitvallás körüli zűrzavar miatt - ez lehetlenség...

(Ajtony Gábor ekkor még csak dr. Csordás Eörs pénteki előadása alapján értesült a helyzetről.)

Kruzniczky Keller Rozália, az Arménia Örménymagyar Baráti Társaság tagja Kolozsvárról:

Odahaza ennyi esemény, ilyen hosszú napok után már holtfáradt volnék, itt viszont nem érzek fáradtságot.

Calinescu János, az Erzsébetvárosi Örmény Alapítvány elnöke:

Jól érzem magam, ilyenkor nagyon sokat látok, tapasztalok. Ha van időm, lehetőségem, egyébként is mindig jó szívvel jövök Budapestre.

*****

Volt egy klubest...

A Fővárosi Örmény Klub szokásos, szeptember havi klubestjét talán kissé "beárnyékolja" a konferencián tapasztalt sok, magas minőségű esemény és élmény. De ne feledjük: volt klubest, még hozzá - mintegy "hangulati előkészítőként" - az erdélyi örménymagyar identitástudatnak szentelve...

Az est fénypontját a Kali Kinga által készített film bemutatója képezte. Ezt Gyergyószentmiklóson forgatták, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma, az EÖGYKE, a VI, IX. és XI. kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzatok anyagi támogatásával. A másik Szamosújvárott készült 1999-ben, kolozsvári forgatócsoport munkájaként.

A Klub háziasszonya beszélgetést is folytatott Kali Kingával, aki elmondta, hogyan kezdett a téma iránt érdeklődni. Érdekes és különös módon, azok a kérdések, amelyeket évek óta durva tüskéként szegeznek a magyarrá vált, de örmény tudatukat, identitásukat őrző közösségeknek, a gyergyói magyarörményeket - mondhatni - egyszerűen hidegen hagyják.

Gyönyörű magyarsággal mondja az egyik, megszólaltatott:

- Mi örmények vagyunk s kész.

S ő, a háromszáz éve odatelepültek leszármazottja nem lát ebben problémát. Mondja ezt - ismételjük - szépen, magyarul. Igaz, ő még tudja örményül (ó-örményül) a Miatyánkot is, de nem hihető, hogy például az Olimpia eseményeiről képes volna elbeszélgetni örmény ősei nyelvén.

A véletlen hozta úgy, hogy a klubesten, szeptember 21-én bevezetőül elhangzott egy igen aktuális hozzászólás is. Aktualitását a klub kezdete előtt másfél órával (tegyük hozzá: az ekkor már régóta meghirdetett III. Egyházi Konferencia kezdete előtt nyolc nappal) éppen akkor délután az MI-es Rondó című műsorában elhangzottak nyújtották.

Kérdés tehát, hogy "véletlen"-e a véletlen. A hozzászólást közöljük:

*****

Nemzetek, olimpiák és etnobizniszek

(Elhangzott a Fővárosi Örmény Klub szeptember 21-i találkozásán, délután 17.20-kor)

Folynak az olimpiai küzdelmek a nagyvilágban.